

изкачили тамъ и видѣли кораба, едва не полудѣли отъ радостъ.

Пръвъ дошълъ на себе си Алекси Химковъ. Той казалъ, че ще трѣбва да събератъ повечко дърва, да запалятъ голѣмъ огънь и да поставятъ въ огъня доста мѣхъ. Скоро гжстъ черенъ димъ почналъ да се издига надъ планината. Въ това време Иванъ отърчалъ до кжщата, взелъ единъ дългъ пржтъ, привързалъ за горния му край една еленова кожа, дигналъ високо това знаме и почналъ да маха. Следъ всичко това тѣ съ нетърпение очаквали да ги забележатъ отъ кораба.

Отъ кораба забелязали димъ. Капитанътъ насочилъ къмъ дима телескопа си и видѣлъ, че се маха знаме. Той разбралъ, че на острова има хора, които молятъ за помощъ. Веднага заповѣдалъ да промѣнятъ пжтя на кораба и да го насочатъ право къмъ острва.

Химковъ и другаритѣ му забелязали промѣната пжтя на кораба и разбрали, че вече сж спасени. Цѣли шестъ години никой отъ тѣхъ не поронилъ ни една сълза, дори и когато погребали Тодоръ Веригинъ, но сега тѣ се прегърнали и всички заплакали.

Все по-близо и по-близо идвалъ кораба, докато най-после на разстояние около 500 метра хвърлил котва. Това било руски корабъ, който отивалъ на ловъ за китове. Капитанътъ съ нѣколко моряци влѣзълъ въ лодката и следъ малко били на острова. Неговото очудване било неописуемо, когато позналъ, че единъ отъ тѣзи хора, облѣчени въ звѣрски кожи, е неговиятъ добъръ приятель Алекси Химковъ. Въ Архангелскъ всички знаели, че той е загиналъ.

Съ най-голѣма радостъ тѣ приели въ кораба си тѣзи трима нещастници. Дали имъ всичко отъ каквото имали нужда и ги облѣкли въ човѣшки